

مغزوره هلك

((سیداکریس سادات))

Ketabton.com

مغرورہ ہلک ناول

- ❖ لیکوال: سیدادریس "سادات"
- ❖ کیسہ: دوو ملگرو ملگرتیا
- ❖ Email: king.adil.rs@gmail.com
- ❖ دسادات اثار: دننگر ہارمینہ, بی پروا
انجلی, رنخور خامار, دتور خم لاراو وادہ, ددر د
تصویر, دسپین غر زخمی مرغی.
- ❖ "تاسی کولای شی زمور نور کتابونہ دعمومی
کتابتون و ایبساپت خخہ تر لاسہ کری"
- ❖ "اوہم خانونہ زمور دواتساپ گروپ سادات کتابتون
کی اڈ کری مننہ"
- ❖ <https://chat.whatsapp.com/KXxowf0dlH>
[RDKRmRR1QHSz](https://chat.whatsapp.com/RDKRmRR1QHSz)
- ❖ دامو لینک دی کہ ہر ڊول مشکل وو مور سرہ پہ
لانڈی شمارہ و اتساپ کی غوبنتنہ کولای سی
- ❖ 0731363201

ڊالی

زما دڙورناليزم صنف ٽولو خوږو صنفيانو ته
خُڪه چي نن زما دڙورناليزم ڊپاي ورخ ده او
غوارم داورخ مي ددي ناول لامله تل پاتي وي.

جنرال صاحب وويل :خانو وس راته دخيل ژوند قيصه
. تيره كره وبه گورو چي څه څه وايي.
ومي ويل جنرال صاحب زما قيصه پيره دخوندونو نه ځكه ده
خو خوڅه دي نده چي لگ څه شيدى او نور خواږه هم
. ورسره راوړي چي خوند ورنه واخلو
. كسانو ته يي ويل شيدى راوړه
. يوه يوه پيالو يي راوړل ويل يي خا مهرباني
لومړي مي ورته كره جنرال صاحب كه زما قيصي ته دي
زړه تنگيري بيا يي مه اوره خو يقين لرم كه وادي وریده بيا
. به يي پرینږدي ويل يي مهرباني

پیل

دمازیگر وړانگی دچمن په هره خوا خوری وي
سنگ ته می دصفا اوبو غټ نهر روان وو هاخوا ترینه
. دشاتواوشیدو نهرونه بهیدل
زمور دبنگلی په طرف دهر یو نهر نه یو یو سیند راتیر
شوی وو.

بنگله کی مو دسرواو اوسپینو زرو بنسنتی لگیدلی وی
. زه شین چمن کی داوبو ننداری ته ناست وم
دهری ویالی اوبه به ډیری ژر پنا کیدی اوبه دومره صافی
وي.

چی مافکر کاوه چی هیخ اوبه ندی لاندی تیری خو پکی
. دورایه معلومیدی

یوی بنکلی حوری می غیر کی سر ایینی وو
مری یی داسی معلومیده لکه څوک چی په بنسینه یی بوتل کی
یاقوت او مرجان واچوي
. دبنکلا حدیری تمام وو

خولی ته می دویلو لپاره نور څه رانغلل خو یو شعر می
_ وړاندی

کر

خه بس حوری وی مزی وی
په جنت کی داقیسی وی
هله قتل متل نشته
نه به توری سترگی سری وی
نه بمونه نه بمبار شته
نه سیاه زلفی دیار شته
هله سری سترگی شی توری
خه غلمان به درپسی وی
په جنت کی داقیسی وی
دشر ابو خی پیالی وی
دردمندو خی مزی وی
. خپل خوبونه به یی هیر شی
خپل دردونه به یی هیر شی
چی الله ته مخامخ شی ج
نعمتونه به تری هیر شی
بیا نوپوهه علم نشته
بیا نو جهل بی اسری وی
په جنت کی داقیسی وی
خه طاقت به درسره وی

خه قامت به درسه وی
بی پیسو هر خه خرخیری
غریبان به خه ماره وی
خوک چی مخکی دیولی شی
لوی کاروان به ورپسی وی
په جنت کی داقیسی وی
داوخت می نیا په ملا کی خه مضبوط سوک را کر
. چی را کیناستلم
. ویل یی: لمونخ درنه قضا شو خوانیمرگ شی
. خوب کی هم شعرونه وایی
. او هو سخت خفه شوم
داخوب و
. یاره خونو ابی لگ بدی پریینی وم
. جنت می خوب کی ولیدلو
ویل یی: زازاته چی داقضا شوی لمونخونه راگرخوی پدی
. باندی جنت نه گتیل کیری
. سور اسویلی می وایست ولاړم تشناب ته اودس می وکر
. خپل لمونخ می ادا کر
خدای تعالی نه می دعا و غوښته چی خدایه ته خو می سگ

کال طب ته کامیاب کری .
 . یو کال می ورته ضایع کری .
 . ډیر درسونه می ویلی خدایه ته یی هڅی فضول مه بیایی .
 . نیا می راپسی راجغه کریه .
 وهلکه امجده نن دی د کانکور امتحان دی ژرژر رازه چی .
 .چای وڅښی اوپه وخت ځان ورورسوی .
 .دسهار چای کی یی راته پراتی پخی کری وی .
 . دشیډو چای سره می وڅښل .
 نور و خوځیدم دننگرهار پوهنتون په لور یوریکشه وان سره .
 .می خبره وکړه پوره یونیم سل افغانی یی غوښتلی .
 ماورته وویل: استاذه گزاره وکړه ننگرهار پوهنتون خو .
 دومره لری ندی اخری ویل زه چی ته دومره ټینگار کوی .
 .یو سلگونی به درنه واخلم رازه کښینه .
 . ورسره کیناستم داسی نیم ساعت کی یی ورورسولم .
 . اووه بجی یی خودلی وی چی امتحان به شروع کیږی .
 زه اووه نیمی ور غلم تر څو امتحان شروع وی اوسیده زه .
 . ورته کښینم .
 خو داسی نه وه اووه نیمی بجی خو لاپوهنتون کی هیڅوک
 هم نه ښکاریدل ایله بیله اته نیمی بجی یوڅه خلک راروان

شول

. ز مور دمکتب ملگری هم ٿول راغلي وو
. کڀيناستو گپ شپ باندي مو وخت تير ڪر
. ڪنه داوخت چيرته په اساني تيريده
. پوره لس بجي يي امتحان شروع ڪر
. ماته هم يو استاذ پرچه راوړه
. داستاذ يوه سترگه نه وه نو ڪه مور خوشحاله شو
. چي زه خه دي لگ څه نقل خو به تري وکړو
. شاوخوا ٿولو ملگرو خبره وکړه
چي که چيرته موقع برابر يده يو نيم سوال خو به يو بل ته
وايو
ديادوني ور ده چي ز مور امتحان دادبياتو پوهنځي په ساحه
کي و
خو نه پوهيرم چي دچشي ادبياتو وو پښتو وو يا دري يا
انگليسي
. امتحان شروع سو
ددی استاذ سربيره دري استاذان مو نور هم سرته ودریدل
. چي چا به سر وچٿولو پرچه به يي ورځيني اخیسته
امتحان می ورکړ

.
خپل خواری خو می پکی خه پوره وکړه
چی بیرون راووتم دمکتب ملگرو زنگ راوواهه چی راشه
یارو نن دزاهد دکوژدی مبارکی ته خو مورن ټولو ملگرو ته
یې ډوډی کړی وه
. دپوهنتون نه سیده دزاهد دوی کور ته لارم
. ملگرو مو محفل گرم کړی وو
. ډیک یې راوړی وو نڅاوی او غال مغال یې جوړ کړی وو
. هر ملگری به وار په وار دنڅا لپاره پاسیده
. زما نمبر چی راورسید زه یې هم پاسولم
. خپل دزړه براس مو وباسه
داهر څه چی خلاص شول ډوډی مو وخوره نو مسیح وویل
. امجد وایی چی یو شعر می لیکلی تاسی ته به یې واوروي
. بیابه خو ریښتیا هم دوی نڅاوی کولی ما یو شعر ولیکلو
. ویل یې ارشادارشاد
. ما داسی پیل کړ
یوه شپه په خوب کی تللی وم جنت ته
بنکلی حوری وی شراب وو اومزی وی
یوی حوری له یو کونجه غږ راوکر

جنتی بچیش دنیا کی څه قیصی وی
مال جنت کی خو مرگ نشته چی درزار شم
اودسرو سرو اننگو بلا دی واخلم
چی له شوقه درته مږ شم بیا ژوندی شم
دسرو شونډو او لیمو بلا دی واخلم
که دخپل وطن قیصه می درته وکره
تکی سری بدی شي بنکلی سترگی دواړه
دچاپو او دبنگینو قیصی پریگده
دشرابو دخایسته ویالی په غاړه
ما چی خو داویل ستونی می راپک شو
چی ورځ سور اور شي او شپه توره بلا شي
دافغان حال چی سری ته ورپه زړه شي
. خپلی حوری ته جنت کی په ژړا شي
ټولو خپل لاسونه دویار په پار وپړکول او هر ملگری دخپل
.خپل کور په لور روان سو
زه هم راغلم خپل کور ته نیا می راته وویل :امجده بچیه
. زرزر کوه هله چی دوکان درباندی ناوخته کیږی
ما په ننگرهار کی دموبایلو مستری سره کار کاوه دهغی
. شاگرد وم
شکر دخپل جیب خرڅ او دنیا می ټول حاجتونه پری پوره

کیدل

ما ورته وویل: ابی ورخم خو یو حل باید دمور
اوپلار دنیکه او دورونو په قبر باید سلام واچووم
ویل یی سمه ده ابی دی درنه خار شه ورشه
دټولو دقبرونو سرته ودریدم. بیا لارم دپلار په قبر می سینه
کینوده.

پلار به می اکثر ویل چی بچیه که چیرته سخته وه درباندى
رازه زما په سینه سر ایرده انشالله ډیر راحت به مومی
ریشتیا هم ډیر راحت وو پکی حکه وس ورته هر سهار
رازم او په سینه ورته سر گدم
زما په ژوند کی صرف زه وم او یوه می نیا وه
پلار می زما دنیکه یو خوی وو حکه نو پلار می غوښتل ډیر
زامن ولری تر خو دسرو کمی پخپل کور کی محسوس
نکړي.

. خو خدای ته چی څه منظوره وی هماغسی کیری
مور پوره پنځه ورونه یو پلار او یو نیکه و
. نیکه می دپلار نه ډیر خوان معلومیده
. یوه ورخ دوی ټول تللی ول کابل ته تر څو خه چکر ووهی
زما دمکتب امتحانونه وو حکه ورځینی پاتی شوی وم. کابل

. کی پی خی چکری وهلی وی
ماته به می مور او پلار تصویران رالیگل واورو بانندی پی
. خی لوبی کولی
راته به پی مسیج کی وویل بچیہ کاش ته هم راسره وای خو
زه دلته امتحانونو کی سخت بوخت وم
پوره پنخه ورزی پی کابل کی زما خلورو مجردانو ورونو
. سره تیری کری
هرکله چی بیرته راتل نو زما دغم ورخی شروع سوی
په ماهیپر کی پی موتر بنویدلی وو او لانندی راغورخیدلی
. وو
یو تن هم پکی ژوندی نه وو پاتی زما په کور په یو وخت
زما دکورنی اووه مری راننوتل
خه وو گاونډیانو پی راسره په دفن کولو کی پوره پوره
. همکاری وکړه . ټول مری مو خاورو ته وروسپارل
. دټولو قبرونو سرته ودریدم سورة الملك می تیر کړل
. او تری روان شوم
که خه هم قبرونه وو خو بیا می هم پری تر ډیره حده مینه
. ماتیدله
زما ماما ډیر ظالم سړی و

.
زمور دوکان یی رانه په زور واخیست زما دکور نه یی
د دوکان اسناد ویورل همداسی تولی حُمکی یی پخپله نامه
ثبت کړلی .
زمور اول نه دموبایلو دوکان وو خو هغه رانه ماما په زور
واخیست .
ما یی مقابله کولای شوه خو پلار می دارازده کړی و
چی بچیه که مشران دی وژني هم ته ورته څه مه وایه حُکه
دی سره ستا شخصیت خرابیری
هغی خالی مشران خودلی وو خودا دمشر سره بیا ماما می
هم وو .
لکه دپلار مو ورسره وخت تیر کړی وو
ددی دامر نه مو هیڅکله هم سرغړونه نشوه کولای
حُکه می نو په بل دوکان کی وظیفه پیدا کړه شکر زمور
ژوند تیریری .
یو څو ورځی مخکی راغلی وو ددی کور اسناد یی هم
غوبنتل خو ما اول نه دکلی مشران دماما دظلم نه خبر کړی
وو .
حُکه ورپسی ټول راغلل او جرگی ته یی کیناوه
خو جرگی ته یی هم خپله ملامتی ورنکړه خو شکر وس مو

. دکور سره کار نلری
خو داخل راته مسیح ویلی دی که راغی زنگ راووهه درزم
. دخیل پلار او مشرانو ورونو سره او جرگی ته یی کینوم چی
. دغم نه یی خلاص شی یاره
. خدای دی ورسره خه وکری
. ددی خبر یی هم زه ډیر پوروری یم
. نو حکه اوس نه راتلو او کم از کم کور خو می خپل وو
پوره شیر میاشتی وروسته می نتیجه راغله چی کابل
پوهنتون کی طب پوهنځی ته کامیاب شوی وم
زمور په صنف کی صرف زه طب ته بریالی شوی وم
. حکه می پخپل کور کی ټولو ملگرو ته پروگرام ونيوه
. ټول راغلل او خپله خوشحالی یی څرگنده کړه
. دیو څه وخت وروسته پوهنتونونه شروع سول
خدای خبر په ماما می څه شوی وو خو پدی ورځ پخپله
راغی زما ټول جایداد یی بیرته زما په نوم کړ
او ویل یی: بچیہ ماته بیننه وکړه داستا حق دی که ددی نه
وروسته درنه چا خپل حق په زور غوښتو نو ماته وایه
انشالله زه یی درته برابر وم

.
نور نو دماما د عذاب نه خلاص شو .
دهمدی ورځی په سبا د پوهنتون د شروع کیدو لومړی ورځ
. وه .
ما د ضرورت ټول لوازم د پوهنتون د شروع کیدو لپاره تیار
کړل .
د مسافری په نیت له کوره راووتم ځکه پوهنتون می کابل کی
وو او همالته باید ورسره پاتی هم شم
دنیا څخه می مخه څه واخیسته نیا می راته وویل: بچیه
میاشت یو وار ضرور رازه چی په لیدلو می دی سترگی
مړیزی .
ما ورته وویل: انا جانی ته هیڅ غم مکوه
. انشالله زه به خپل کار په کابل کی شروع کړم
. ستا پوښتنه به ډیره کووم یوه گری به می هم نه هیریزی
مخه می ورسره وکړه انا می راته دکور په دروازه کی
ولاره تر اخره یی زما قدمونه څارل تر هغی پوری یی
. راپسی کتل چی زه ورڅخه پنا شوم
کابل ته راغلم لومړی ورځ می دپلار یو ملگری خواته
ورغلم

.
. ترڅو شپه هم ورسره تیره کړم او پوښتنه به یی هم وکړم
کور یی په ارزان قیمت کی وو راته ویلی یی وو احمدشاه
بابا مینی سره نږدی دی
. هلته ورپسی وگرځیدم د قدوس کاکا پښتنه می خلکو نه وکړه
. کور یی راته په گوته کړ
دروازه می ټک ټک کړه څو شیبی وروسته قدوس کاکا خپله
. دکور ددروازی مخی ته راغی
. خه ټینگ روغبڼ مو سره وکړ
کور ته یی ډیر نور میلمانه هم راغلی وو
ما ویل زه خه دی چا سره به کینو لگ څه خبری به وکړو
ساعت به مو تیر شي
خو چی کور ته ورننوتم بیل ډول ماحول جوړ وو
. په کور کی یی سړي میلمانه ناست وو بنځو یی خدمت کاوه
. قدوس کاکا دخپلو ټولو ملگرو سره ستر مات کړی وو
. هغوی ته یی وروڼه ویلی وو
خو پدی نه وو خبر چی شیطان په همدی نومونه انسانان تیر
. باسي
زه چی ور غلم سترگی می هاخوا دیکخوا اړولی

.
تر خو گناهگار نشم داخلک خو خدای او قران شرمولی دی
هخی نه ددوی عذاب زما په سر را کینوزي
داسی نه وه چی چا به انجونو ته نه کتل بلکی ټولو به یو بل
ته کتل او هر رقم فساد روان وو
کابل وو کنه داشیان خو به پکی زرور ول ما په همدی نیمه
شپه می دقدوس کاکا سره خدای پامانی وکړه
او لارم دیو ملگری خواته ماخو ویل چی زه دپلار ملگری به
راتینگ کړم .
خو داخلک دملگری تیا خلک نه وو
زه لارم دخپل ملگری اباسین کور ته شپه می هغوی کره
یوره
دقدوس کاکا دکور ټوله قیصه می ورته تیره کړله ویل یی
داخه وایی .
ماته بدی ویلی وای زه به هم درغلی وای دی خو به ډیر
خوند کړی وای .
هههههههههههه
دکرس خندا می وکړه ورته می وویل: اباسینه یاره مور پښتنو
سره داندی مناسب خدای تعالی چی څه راته په قسمت کی
لیکلی وی هماغه به رارسیری

.
ولی هخی خپل عزت له خاورو سره خاوری کړو
ویل یی خا سمه ده وس ویده شه سبا به بیا نشی راپاسیدی
دخونی خراغ مو بند کړ
داشپه مو ډیر په راحت سره په خوب تیره کړه
په سبا یی خپل پوهنتون ته لاړو
پوهنتون کی مو په لومړی ورځ انجونی او هلکان یو ځای
ناست وو خو ترتیب یی جوړ کړی
انجونی شاته ناستی وی او هلکان مخکی
دپوهنتون مدیر خپل بیان ټولو محصلینو ته اورولو
زما څنگ ته یو وچ کلک ځوان ناست وو پین شرت یی
اچولی وو
توری چشمی یی په سترگو دمدير خواته یی دغرور نه په
پک انداز کتل
واقعا څهره یی هم دتعریف وړ وه سره نرم اوملایم ویختان
یی درلودل لستونی یی رابډ وهلی وو
په پتلون کی یی دغشو په شان دری شنی کرنی تیری شوی
وی
مدیر صاحب خپلی خبری کولی سخت سخت الفاظ یی
استعمال کړل

.
اوولار هر كله چي مدير صاحب دتالار نه ووتو دي هلك
. مخ زما په طرف راکور کړ
غور کي يي راته وويل: يارو دامدير هر کال همدا خبري
کوي خو څوک پري سر هم نه خوږوي زه تير کال دخپل
. ورور سره راغلي وم
. مکمل همدا خبري يي وکړي
خو ټول کال مي ورور دکوم استاذ په خبره غور هم ندي
. گرولي ههههه
. ويي خندل زه هم ورسره موسکي شوم
ويل خا بياره ستا نوم څه دي اود کوم ولايت يي ما ورته په
. غلي اواز وويل: زما نوم امجد دي او دننگرهار نه راغلي يم
ويل يي ډير خه ننگر هاري پښتانه خو ډير باجرته خلک دي
. ته ولي داسي بي جرته يي
. ماورته وويل: هڅي نن مي لومړي ورځ ده
ټولو پښتنو ملگرو زمور خبرو ته غور ايښي وو ټولو وخندل
.
. ويل يي دامور داسي لس کاله دپوهنتون کي تير کړي
زمور هم لومړي ورځ ده کنه

.
هلک وویل: زما نوم شاهد دی زه هم ننگر هاری یم خو دپیر
وخت نه کابل کی اوسم
ما ورته وویل خا دپیر خه شاهده ننگر هار کی دکوم خای یمی
. ویل یمی زه دخوگیانو یم
خا دپیر خه
ویل یمی گوره امجده برو دلته فارسیوانان خانونه مریر نیغ
. نیغ کوی
کار ورسره مه لره خو که کار یمی درسره لرلو ماته زنگ
. وهه
ددوی په مزپ زه پوهیرم
ما ورته وویل: وروره هیخ مشکل نشته ولی به راسره کار
لری.
اباسین امجد شاهد عزیز او بختیار مو دپیری ملگری شو
تر اوسه پوری خو می دمینی هیخ له منحه تللی وو
. خو چی دوی ملگری شول
. نو یوخل بیا می دمحبت دخورو نه خکه وکره
نیامی هیخکله هم غم ته نه وم پریخی خو چی ملگری نه وی
دوستان نه وی نه کیری

.
ترخو پوری به می ننگرهار بنار کی دخفگان شپی اوورخی
. سبا کولی
مور به هره ورخ چی پوهنتون نه رخصتیدلو کابل کی به مو
. چکری وهلی
خو یوه ورخ یوه انجلی راپسی راغله راته ویل یی زه دشاهد
سره پیره مینه لرم خیر دی ته شاهد ته ووايه که زره یی لږ
. نرم شي
ی ورخ شاهد پوهنتون ته نه وو راغلی
ما ورته وویل: سمه ده خو بیا راته داسی دتول پوهنتون مخ
. کی مه رازه
زه یو پښتون یم اوبیا ننگرهار کی اوسیرم دخپل خان بی
. عزتی نه شم برداشت کولای
. ویل یی سمه ده خو شاهد ته ضرور ووايه
سم دلاسه شاهد پسی ور غلم دهغه کور ته کور کی نه وو
زنگ می ورووايه ویل یی یاره زه شفا خانه کی یم ما وویل
خیر شه څه ستونزه خو به نه وی زه همدا اوس حرکت
. درکووم درزم
. ویل یی راشه همدلته نږدی نه به درسره خبری وکړم
تیکسی والا سره می خبره ونکړه سیده شفا خانی ته یی بوتلم

.
ما ورتہ وویل خو روپی شوی ویل یی دوه سوه اوہ دوه سوه
. داخو دوه قدمہ خای وو کنه یاره ناوخته کیده
خُکھ می پیسی ورکری او شفا خانی ته ننوتم شاهد په انتظار
خونه کی ناست وو ورتہ ومی ویل: یاره خه شوی دی ویل
. یی ستا انا بیماره وه ته بی غیرته خو یی پښتنه نکوی
داخو خه وو چی ماته سنبل زنگ وواہه چی تور پیکي ترور
. بیماره ده او امجد ته وواپی چی راشی
ما ورتہ وویل: وس خنگه ده ویل یی خه ده خو دومره ولی
بی غوره یی یاره
اوتہ خه کار لری دلته چی یوه انا دی ده هغه دی هم له یاده
وزي .
خجالته شوم ورتہ غاړه می ورکړه افرین والا دننگرهار نه
یی زما نیا کابل ته رارسولی وه
ما ورتہ وویل: داچا راوسته ویل یی کاکا می راتلو هغه ته
می وویل: هغی راوسته خه دی چی سنبل پر وخت خبر
راکړ .
اوستا شماره ولی بنده ده
دموبایل بتن چی می کیکار له ریشتیا هم گول و

.
چیرته بیتری به بی خوئیدی وه
سنبل ورسره نه وه راغلی خو سنبل او شاهد ته می زره
دعاگانی وکری
ماته دشاهد په شان یار بیا لاس ته نه راته
ویل یی گوره امجده سری چی خپل کور پریردی
ما ورته وویل: صبر صبر بیا می خبره له یاده وزی
تاسره ثنا مینه لری خو ته یی پښتنه هم نکوی اخر ولی
ویل یی: یاره پریرده داخبری هغه تاندی اوریدی
ژوند خو دیارانو سره خوند کوی
پریرده دجانان په مور دی بوره شی
داسی یارانی ماته ډیری پیدا کیری یاره خو زما دلایسه نه
کیری
اونه می هم داضمیر منی چی دچا دخور او لور سره دی
ناروا اړیکی وساتم
داوخت ډاکتر راغی ویل یی: مریض ته یوه ستن دزرو روپو
لگی
ما شاهد ته وویل: یاره دومره پیسی خو ماسره نشته
ویل یی خوله بنده که گوستاخه یوازی ستا نیا څه مریضه ده

زما هم دنيا نه كمه نده .
وه ته خو زما ورور يي ياره دورونو تر منځ داحسابونه چا
كړي .

. پوره پنځوس سنتي يي ورته وكړلي .
. دنيا مي ډيره موده هسپتال كي تيره شوه
زما او دشاهد هم بل كار نه وو شپه او ورځ به خپلي نيا ته
هسپتال كي ناست و .
. خالي پوهنتون ته به تلو نور به مو ورځ همدلته وه
اباسين هم رانه پاتي وو هغوي ملگرتيا كوله خو خوشحاله
. ورځي دغم دورځي ملگري نه وو

. ريشتيا هم چي دغم دورځي ملگري ډير كم وي
شاهد زما انا خپل كور ته بوتله او لكه دمور خدمت به يي
كولو .

. دواړه به دپوهنتون نه وروسته ورتلو
. حال احوال به مويي اخيسته
. نيا مي ډير لگ وخت كه ډيره تازه شوه
. شاهد به ورته تازه فروت دخوراك هر څه راوړل
ځكه نو هغه هم خوشحاله وه

.
يوه ورخ چي پوهنتون رخصت شو يوي انجلي راته ورقه
. راور له خه يي پكي ليكلي و
ويل يي دمهرباني له مخي داورقه كه مو شاهد ته ور كړه
. سخته زياته به خوشحاله سم
ما ورقه شاهد ته يوره خو هغي ورقه خيري كړه ماته يي هم
. توند الفاظ استعمال كړل
زه كيناستم په زنگنو مي سر كينود راپسي راغي ويل
. يي: گوره ياره تاته خه معلومه ده
زه چا سره داسي اړيكي نه پالم ته نو ولي تر ما داسي
. كاغذونه رارسوي
خه پوهيري چي پدي زه خفه كيږم
هماغي انجلي په سبا بيا كاغذ راكوو خو ما ورته
ووويل: وبخي ددي تر مخه چي هغه ورقه خيري كړي زه به
. يي خيري كړم
ويل يي تاسي دواړه ملگري دومره خپلي خواني ته مغروره
. ياست ته به وايي چي هيڅوك هم داسي خواني نلري
ننگرهار پوهنتون كي خو خه فارسي وانان كم ندي هغوي
. ستاسي نه په سل چنده خه دي
هغه مغرور هلک ملگري ته دي ووايه چي كه زه دي ازار

. کرم قسم په خدای که بیا خه ورخ وگوری
. سلگی یی وهلی او ولاړه زه حیران شوم
چی خدای دی مور داسی بلا سره نه اړوی گنی دی سره به
. بیا خه کوی

شاهد ورسره خبری لاندی کری او داوایی چی ازار به
ورته وکم

دی کی نو دشاهد غریب خه قصور دی هغه خو دانجونو
سره خبری ددی لپاره نکوی چی پاک دامنی انسان دی خو
داخلک ورته مغروره وایی او دگناهگار تاپه پری لگوي

. ددی ورخی په سبا چی صنف ته راغلو

هماغه انجلی چی پرون یی ماته خط راکوو دشاهد لپاره هغه
. یو بدرنگه فارسیوان سره ناسته وه

خو بدرنگه فارسیوان لوفر وو صنف کی به یی سگرت
وهل

. په هیچا یی هم رایه نه وهله

ماته شاهد وویل: هلکه هغه بله ورخ درته همدی انجلی خط

درکری ووکنا

ما ورته وویل: هو

ویل یی وس یی وگوره زما ددغی کار دلاسه دبنخو دذات نه

نفرت دی .

نه غوارم چی هیخ بنخه ولرم اوژوند ورسره وکرم

ما ورته وویل: یاره بلا ورپسی رازه چی خو ما او شاهد په
توکو تکالو روان وو کور ته

اباسین دوی هم راسره خه گپ شپ مو جوړ وو

یو وخت کی یو خو نفر راووتل ټول یی یو دم خو سوکان
کش کرو .

چی راو دریدم گورم هماغه فارسیوان و

شاهد نو خپل فایټ شروع کړ

خو یی سخت وو هلم

زه یو عادی سړی وم په ژوند کی می کله هم جنگ نه وو
کړی .

خو نن می باید خپل خان راپورته کړی وای

حکله نو مقابل طرف هم وهل وخورل مور هم خو اخر کی

خلک راغلل او خلاص یی کړلو

داوردو سنیو والا فارسیوان شاهد ته گوته خو حوله

شاهد هم پیکي دمخ نه وچت کړ

لاس یی ورته و خو حولو چی نور دی دلته ونه وینم

.
زمور پښتو پوري يي ريشخند هم وواهه
. اوولارل دسبا لپاره مو پلان جوړ کړ
. چي نن خو دوي برید وکړ
. بايد سبا پري مور برید وکړو
خو ددي پته راته نه وه چي څومره لوی مشکل به تری
جوړيزی
. دسبا لپاره مو وسلی هم پیدا کړی
شاهد ویل چي جنگ کی دگوتی خوزولو معنا داده چي سبا به
گورو
. ماسره يي خه تمرین وکړ
. داشپه می ټوله کلپ کی تیره کړه
. پوهنتون ته چي ورغلو
. اصلحه يي پوهنتون کی نه پریښوده
شاهد وویل: یارانو داکار ماته پریگدی انشالله
زه جو ننباسم
ور غلم سیکورتي گارډ ته يي زرگونی جیب کی کینود گارډ
يو ته هم ونه ویل چي تالاشي راکړی
نیغ ننوتو استاذ لکيا وو درس يي ورکولو مور هم خپلو

. ڄو کيو ته ڄانونه ورسول
وس نو خالي مور بهانه غوڻته خو دساعت تر آخره پوري
. بهانه پيدا نشوه
آخر کي يو فارسيوان گوته پورته ڪره ويل يي: استاذ
د. 37 هفت ماني
. سيده ورپسي شاهد ورپاسيده
ورته ويي ويل: استاذ باني داننقاد کولو حق تاسي
. فارسيوانانو ته ڇا درڪر
. دغٽو ڄڻو والا فارسيوان راپاڇيد
عقي توب يي کاوه شاهد ته يي خوله رانبردي ڪره تر ڄو يي
. مرال ور خراب ڪري
. شاهد يو ٽينگ سوک پدا خوله وواهه
هغي خوانه فارسيوانان په شاهد راغلل دي خوانه پڻتانه په
فارسيوانانو ور غلل نور پوهنتون چي وکتل زمور پوهنځي
کي جگره ده نو دخلاصي لپاره راغلل خو هر نفر همدی ته
په تمه وو چي کله به جنگ کيري هماغه وو چي ٽول
. پوهنتون وڻننه
. زمور ملگرو ڊزي وکري
خو زما دومره زره نه وو

. غت جنگ وشو
خو فارسيونان مو پخپل کار پخیمانہ کرل۔
مخامخ جنگ مو خه په نره وکر
ډیر تلفات یی لرل ددی قیصه ټول افغانستان کی بیا مشهوره
. شوه کیدای شي تر تاسی هم رسیدلی وی
. دهغی نه وروستو مور سره فارسیوانانو چیر پنج ونکر
بس یو رقم مو پوهتون ختم کر
ما او شاهد به لکه دورونو ژوند تیراوه
شاهد راته کابل کی دکار زمینه برابره کره ما به هم کار کاوه
او شاهد به دپلار گتلی ته ناست وو
پلار چی به یی خه گتلی هغه به یی خورل۔
پوهنتون مو ختم کر
دشاهد پلار شاهد اوماته قوی واسطه پیداکره اودکابل په
صحت عامه کی یی دعاجل خونی اود عملیات وات کبندی یی
ونیولو
په لگ وخت کی ډیر و خلکو وپیژندلو خلکو به راباندی
دخپل خان نه زیات باور درلود
دپیسو روغتونونه ډیر وو خو چی په طبیب دچا باور
اواعتما د نه وی تر هغی خوک نه ورزی
مور نوم حکه لږ وخت کی زیات مشهور سو

.
چی ما او شاهد به په گډه عملیات ته تلو .
او نه پوهیږم زه چی به هر وخت دشاهد سره یوځای شووم
نو ما ته به ځان ډیر قوی معلومیده ځکه نو زموږ طاقت
ددوو نفرو وو .
او فکر او زړه مو یو وو .
هر کله چی یو نفر ددوو کسانو طاقت ولری نو ډیر څه
کولای شي .
موږ هم کټ مټ همداسی وو .
نو ځکه به ډیرو کمو ځایونو کی پاتی راتلو .
هره ورځ سهار شپه هر وخت چی به زنگ راغی موږ به
ځان عملیات ته وررساوه .
نیا می هم ډیره خوشحاله وه .
دشاهد دوی په کور کی دشاهد یو پلار و .
موږ یی دشاهد په راوړلو کی خپل روح حق ته سپارلی وو .
زما دنیا سره هم شاهد خو شحاله وو هم یی پلار ځکه دشاهد
ډپلار کور کی هم یو مشر پیدا شو .
او مشران خو خلک پخپل کور کی له خدایه غواړی .
دشاهد پلار سمارت سړی وو .

.
شني غتي ستر کي سپينه خهره توره کيره يي وه
. د شاهد پلار پخپله داطلاعاتو او کلتور ريس وو
خکه نو واسطه يي هم ډبله وه
دور خو نه يوه ورخ شاهد ماسره روان وو روغتون ته نيا مي
راته زنگ وواهه ويل يي امجده بچيه چي راتلي خان سره
لگ څه سودا راوړه
سمبل را روانه ده کابل ته
ما ورته وويل: څه ابی سمبل په کابل کي څه کوي
. ويل يي هو هغه رازي
فکر کي ولاړم چي د سمبل به څه کار وي
. چي مورن کره رازي
. لس ثانيي به نه وي تيري چي شاهد ته زنگ راغي
شاهد چي وکوت نمبر نا پيژانده وو
دموبایل لوډ سپيکر يي غوږ ته نږدي کړ
. د سلام اواز راغي
شاهد ورته جواب ورکړ و عليکم سلام تاسي شه ياست ورور
مقابل طرف نه خبر راغي چي تاسي شاهد ياست شاهد ورته
وويل هو
ولي څه خبره ده ويل يي چي دلته مورن دکابل سيند په خواکي

. یو زخمی مینتلی

چی ټپ یی ډیر سخت دی زخمی ویل چی زموږ موبایل کی
دشاهد نمبر ته زنگ ووهی اونور بی هوشه شوی دی
موبایل مو چی یی خلاص کړ تاسی ته می زنگ وواهه
. شاهد حیران شو چی دابه څوک وی
خو زه پوه سوم چی دشاهد پلار چا د کوم راپور په سر
. ویشتی دی

امکان کومی رسنی ته به یی دتر هگریزی ډلی راپور
ورکاوه

.شاهد می ځان سره سیده ټیکسی ته پورته کړ
او دکابل سیند په لوری رهي سو

.خو چی قسمت خراب شي هر څه بیا درته برعکس کیږی
. دټیکسی مخکی دواړه نفر غله وو

څه چی راسره جیب کی وو ټول یی رانه دتوفنگچی په زور
. واخیستل

په پینو مو تر کابل سینده پوری ځان ورساوه چی ومو کوت
. دشاهد پلار ژوندی وو

.داوبو نه یی راوباسلی وو ټپونه یی ورته تړلی وو
شاهد دشاوخوا خلکو نه موبایل وخیست روغتون ته یی

. ٽيليفون وڪر
. ما دغني ڪاڪا ٽپونه مساج ڪول
په لڙ وخت ڪي امبولنس راور سيد غني ڪاڪا مو وريپورته ڪر
. ورسره ڪيناستو اڪسيجن مو ورته ولگولو
خه وو ٽپونه يي ٽرل شوي و
غني ڪاڪا داسي ٽوپونه وهل لڪه ديو پسه دوجود نه چي ساه
وزي.
روغتون ته ورسيدلو په تيز سرعت سره مو يي تذڪره روانه
ڪري وه
ٽولو خلڪو مور ته راکتل چي دا به ڇوڪ وي چي دومره
مشهور ڊاڪٽرانو روان ڪري دي پخپله اوتر خپل واته يي
رسوي.
دشاهد رنگ تک سور اوڀردي و پلار يي هيڻڪله يي هم
داسي دبي وسي په حالت ڪي نه وو ليدلي دشاهد دسترگو نه
ديپلار په مخ يي يوه اوخڪه تويه شوه
پلار چي دخپل زوي حالات وڪتل نو ڄان يي لگ ڇه قابو
ڪر.
شاهد دداسي مصيبتونو پر ويراندي ڏير وڙوڪي زره درلود

حُڪه چي نه پي وو ليدلي ريشتيا هم چي دپلار په شتون كي
زوي باچا وي .
شاهد هم ٽول عمر دپاچاهي ژوند تير كړي وو .
حُڪه پي داسي سختي اوس نشوه ز غملاي .
په لږ وخت كي تر عمليات خوني ورسيدلو مور دعمليات
ٽول لوازم واچول .
خو شاهد ماته وويل :ته كار مه لره زه به پير په احتياط ورنه
گولي وباسم .
تر څو پلار مي وژغورم .
شاهد چي ورنژدي شو بيرته راشاته شو يو دم پي په ژړا كي
وويل :امجد وروره زه بيريزم هڅي نه خپل پلار راڅخه
مرنسي .
خير دي ته راسره مرسته وكړه .
ماته هلته ددي خبري معلومات وسول چي مور دنورو خلكو
خپته څومره په بي پروايي څيرله او څه رقم به مو انسانان
زخمي كول .
خو مور به بي پروايي زياته كوله ددي فكر به نه وو چي

. انسان مڙ نشي ڪه زمور پخپل ڪان ڪه پوره باور وو
اخر دڪابل پوهنتون نه چي ڪوم ڊاڪٽران خلاص شوي وي
اوبيا په ٽول خار ڪي دومره شهرت ولري ولي به نه پوهيري
.

خو شاهد دخپل پلار دعمليات په وخت ڪي بي پخپل ڪان ٽول
. باور ختم شو

. چاره او قيچي بي ماته راکره

. خو زما هم دوسي نه پوره نه وه

. ڪه چي غني ڪاڪا ماته هم ڊپلاره ڪم نه وو

زمور يو ڪه وخت په همدی لانجه وه چي غني ڪاڪا ٽوپونه
. شروع ڪرل

. شاهد خپله ور ڪي لکيا شو

. گوتي بي رپيدلي مردڪي بي په نوسي ڪي نشو رانيولي

مردڪي ورنه ٽيله شو! او دشاهد پلار غني ڪاڪا خپل روح حق
®ته وسپاره

دشاهد سترڪي ڪريغي وپرسيدلي خوله بي وازه پاتي شوه

ڪهره بي دعاجزي اخري حد ته ورسيدله شاته روان شو

. شاتني تذڪره ڪي مخامخ پريوت

ما ورمنده ڪره خپي مي ورته وموخلي نرسانو ته مي غن

وڪر چي اوبه راوري
اوبه چي مي ورته په مخ وپاشلي شاهد راپاسيد سر يي زما
ٽٽر پوري ڪلڪ وموڻلولو دبي وسي داخيري حد ٿرايي
وڪره
درد ٿراپه هر انسان تاثير لري
زما هم دسترگو نه بي دريغه اوبنڪي تويي شولي
ما دا حالت ليدلي وو
حڪه دشاهد په حالت زما نه هيڻوڪ هم ڏير خه نه پوهيده
نرسانو دغني ڪاڪا جسد دعمليات خوني نه راوباسلو
او مرده خاني ته يي بوتللو
دغني ڪاڪا په جنازه كي زياتو خلڪو گڏون وڪر. زما ماما هم
راغي
هر ڪله چي مو جسد ڪور ته ويورو نو نيا مي ورته سخت
وڙيل
زما نيا او مادشاهد دوي په ڪور كي پوره پنڇه ڪاله تير ڪري
وو
په ڪور كي دنيا سره مي سمبل هم ناسته وه
اوف خدای خبر په داسي وخت كي دي بلا دلته ڇه ڪول
خو دشاهد دوي ڏير زيات خپلوان وو ماما زامن ڪاڪاگان او

. دتره زامن حُکَهِ خوی نو کور هم ډک وو
شاهد دیوی تیری په سر په زنگنو سر ایخی وو
زه ورسره څنگ کی کیناستم ورته ومی ویل: خلک وایی چی
مړی ننگرهار ته ویوسو اوکه همدلته کابل کی یی خخ کړو
سر یی دزنگنو راوچت کړ سری سترگی یی له اوخکو ډکی
وی.

. دگریوان نه یی و نیولم یو کلکه سپیره یی په دامخ وو هلم
ویل یی وسه پوری دی یی په کور کی ډوډی خوړله ټول عمر
چی دی دچا نمک خوړلی ته هغی ته وس مړی وایی
ما سر تیت و نیولو دیو څه ځنډ څخه وروسته یی وویل پلار
می وصیت کړی وو ما ننگرهار ته یوسی
او هلته می خاورو ته وسپاری

شاهد ریشتیا هم ډیر خفه وو زه هم پوه شوم چی خبره یی
ډیر خفگان نه دخولی څخه راووته
حُکَهِ می ورته څه ونه ویل
دغنی کاکا جسد مو ننگرهار ته یووړو هلته مو خاورو ته
وسپارلو شاهد په ذهني رنځ اخته شو
هر وخت کی به یی فکر کولو چی دی دخپل پلار قاتل پخپله
دی

.
ما به چي هر خومره تسلي ورکړه بيایي هم نه منله
. یوازي ژوند ورته خه بریښیده
خو په یوازي توب کی یی حان خواړه.
. ماسره یی هم رویه بیخی تغیره شوه
روغتون کی چي به عملیات ته ودرید نو
لاسونو به یی لړزه پیل کړه خوله به پری راماته شوه اخر به
یی ماته وسایل راکړل پخپله به په پکو سترگو له عملیات
. خونی ووت
یوڅه وخت می حان سره روغتون ته بوته خو وروسته بیا
. راسره نته ویل به یی چي روغتون ته نور زه نشم تلای
هلته زه فکر کووم لکه ټول وسایل هره قیچی هر کت او هر
. اسپنج ماته ښکځل کوي
بیابه زه یوازي روغتون ته تلم
یوڅه وخت تیر شو خو یوه شپه یی ماته زنگ وواهه چي
کابل کی باغ وحش خوا کی یو هوټل دی هلته راشه کار
. درسره لرم
. زه په نیمه شپه روان شوم واوره وریده
. نیم ساعت کی تر باغ وحش پوری ورسیدم
خواکی یی یو لوی هوټل وو

په بنیښو پوخل سوی وو
زه سختی تبی نیولی وم
خو د شاهد لپاره راغلم
د ننه په هوټل کی شاهد ناست وو قیلون یی په میز ایښی وو
گوټونه یی ورڅخه کول
چی زه یی وکتی نیغ راو لار سو
ویل یی یاره په موقه دی گیر کرم هههه
مخامخ ورته په چوکی کښیناستم خه وو هوټل هم گرم وو
ماورته وویل :خا اول خو راته داووايه چی پدی بلا دڅه
وخت نه راوړیدلی یی
وی خندل هههههه
ویل یی: یاره دا خو زه داپنځه کاله کیری چی څښم
ماورته وویل نو مانه دی ولی دا خبره پته کړی وه
. ویل یی یاره تاته پته ده داڅیز دگتی نه تاوان زیات لری
. زه خو په دی بلا هڅی هم اوړیدلی یم
ته می پری ولی راوړولای وای
خا اصلی خبری ته به راشو
یاره زه غواړم لار شم انگلستان ته کاکا می راپسی ویزه
رالیکلی

.
ماورته وويل: ياره داخه وايي ته چي زي نو زه به خه كووم
داخو به پيره سخته شي
ويل يي يارو: امكان لري قسمت به زمورن يوحايتوب تر
. همدى حايه غوبنتو
وس بايد مورن يوازي شو
ماورته وويل نه ياره نو ستا خه مشكل دى چي ته زي دلته
. خوتاته هر خه رسيري كنه
خلك خو چي هغي ملكونو ته زي ددى لپاره زي چي پيسي
وگتي او خپله كورنى وساتي
نو ستا كورنى خو مورن يو شكر مورن ته خو هر خه رارسى
ويل يي بس ياره ددى وطن هره گته هره ونه او هر سرك
راته داسى بنكاري لكه بنكنزل چي راته كوى
. ما په دى بي ننگه خار كى خپل پلار دلاسه وركړى
اودخپله لاسه مى مړ شوى دى
نور نو نه غواړم چي ته راسره پعذاب شي امجده يارو بيننه
كوه بازى وخت كى انسان ددرد لامله خپله خوږه
. ملگرتياهيروى

که څه داسی خبره می له خولی څخه وتی وی چی ته پری

. خفه سوی وی نو بیننه کوه

. زه به انشالله دسی شنبی په ورځ حم

ما ورته وویل: نو یاره پدی اخیری شیو کی خو کور ته راشه

. کنه زما نیا دی ډیر یادوی ویل یی

. ابی به زما عمه کره راولی هلته به یی وگورم

زه نه غواړم چی هغی کور ته بیا لاړ شم هغی کور کی زما

. پلار ماته مخی ته مخی ته کیږی

ماورته وویل: سمه ده ضرور به یی درولم پخیر

. لا هم واوره وریده زه راروان شوم خپل کور ته راغلم

. دنیا می سخته تبه وه

. په منډه لاړم دواخانۍ نه می څه درمل راوړل

. درمل یی وخورل خوب پری غلبه وکړه

. زه هم لاړم خپل ځای کلاری بیده سوم

سهار وختی می خپل لمونځ ادا کړ نور نو خپله برستن کی

. ننوتم سوچونو په مخه واخیستم چی دابه څنگه کیږی

ایا شاهد به په بهر کی خوشحال وی کنه همداسی سل اوزر

رقم فکرونه می ذهن ته راتلل

دسهار رنځگانی چی په هری خوا خوری سوی زه راپاسیدم

تر څو کړکی خلاسی کم او نیا می یخه هوا تنفس کړی
نیا می غږ راوکر امجدہ بچیہ دیخوا راشه
. چی ور غلم نیا می په بد حال وه
څه یی ویلی نشو خو ماته یی وویل: غیر کی می کلکه ونیسه
.
تر څو په ارام سره ساه ورکم
کا همداسی وکړل
نیا ته می وویل گوره ابی زه به تا هندوستان ته بوزم پاکستان
ته به لار شو نورو ملکونو ته بدی بوزم تر څو ستا تداوی
وکړی .
زه به دخپل سر بازی ولگوم مگر تاته به خوشحالی دروینم
.
ویل یی نه بچیہ بس زما ژوند به قدرت تر همدی زایه لیکلی
وو.
. موبایل می راواخیست شاهد ته می زنگ وواکه
. چیداخبره می ورته وکړه
. د شاهد نه لودن غلط شو
. ویل یی یاره خو تا به بیگاه کاته ویلی وای کنه
. زه در ځم ته هغومره پام پری کوه

ماسره کور کی ٽول وسایل موجود وو
. خو نیا می پرینسودم چی ورته یی ولگوم

ویل یی مرگ راباندی نور مه سختوه پریده چی په همدومره
درد کی مره شم
ما ورنه دوا ره لاسونه تاو کر
. زاری می ورته وکری چی ابی یوازی می مه پریرده
. نیا می په غیر کی سر ایینی وو
. یو خو ددرد نه ډکی سلگی یی وو هلی
. او خپل روح یی حق ته وسپاره

انالله وانا الیه راجعون
دومره درد رابندی تیر شو چی تاسی یی نشی تصور کولای
. .
ماته دشاهد ددرد اندازه وشوه
حکله ددومره نږدی انسان دلآسه ورکول ډیر زیات درد لری
شاهد بیخی خراب شو په نشو واورید بهر ته تگ هم ورڅخه
پاتی شو

هر وخت به په ساقی خانو اوبالا خانو کی گرځیده
خو بیابه یی هم راته ویل یاره هیڅ خوشحالی نلرم

.
زه هم درد په سمندر کی ترپینو ډوب وم
ځکه نیا می هم راڅخه ولاړه او دزړه یار می بیخی خه ندی

.
کور کی یوازی ژوند راته خوند نه راکاوه
اباسین ته می وویل: هغی ویل یاره روغتون کی که واوسو
. هغه به خه وی

ساعت به مو هم تیر وی اوبل ددی نه به هم بی غمه یی چی
هله زنگ راغی او عملیات دی تیار به هملته یو چی عملیات
.وو ورزی به ما ورسره په همدی خبره فیصله وکړه
خه وو ژوند تیریدی

دورځو نه یوه ورځ شاهد زنگ راوواهه چی کور ته راشه
کار درسره لرم

ما داباسین نه اجازه واخیسته ور غلم

په منډه می ځان کور ته ورساوه

هر کله چی په دروازه ورننوتم نو کور کی می پوډری شاهد
ناست دی

سنگ کی پی سنبل ناسته وه
راته ویی ویل: وروره زه په ژوند کی درنه یو خواهش لرم
ماورته وویل څه

ویل پی ته به سنبل سره واده کوی
زه دسنبل خواته ور غلم
. په تور پیکې می ورته لاس کش کړ
. شاهد ته می وویل سمه ده
خو ولی
ویل پی ولی ملی پریرده
داراته ووايه واده ورسره کوی کنه
اودسنبل مور پلار
ویل پی هغوی نشته سنبل صرف یو کاکا لري هغه ماته
راپریرده
ماوویل سمه ده نو
. په هفته کی دننه دواده مراسم برابر شول
. واده نو دشاهد خپلوانو څه گرم کړ
. پوره پنځه ورځی پی سیل وکړ
. زه خپله دسیل سخت مخالف وم
. خو په خپلوانو می وس نه رسیده

زما او دسنبل دمینی نه ډک ژوند شروع سو
زه به سهار دناشتی نه وروسته روغتون ته تلم
اودشپی به راتلم
وس نو زموږ ژوند په تول برابر شو

.
خو امکان لری دقسمت به راباندی داخوشحالی نه وه پیرزو
. یوه ورځ کی په کور دری زلمی رانوتل
شاهد شاهد یی ویل
ماورته وویل ولی په شاهد څه شوی
. ویل یی شاهد ځان وژنه وکړه
ماورته وویل: داڅه وایی ویل یی هو
په څو دقیقو کی پولیس زما تر کوره راورسیدل زما لاسونه
یی وتړل او زندان ته یی بوتلم
. داوه زما دستری ژوند قیصه بناغلی جنرال صاحب
. دجنرال صاب په سترگو کی اوبنکی ډنډ شوی
ویل یی خانوځکه تا داڅو ورځی زه پرلپسی په بندی خونه
کی دخفگان حالت کی وینم
. زما سر وځرید
. خفگان نو ځای نه راکوی

زما يار اوځان وژنه داسی انسان چی ټول عمر یی در سره
تیر کړی وی
هغه ولاړ.
زه یی خالی وس تصویران گورم او خپله مینه پری ماتوم

.
کاش هاغه مغروره هلک یو ځل بیا مغروره شوی وای چی
دژوند نه یی خوند اخیستی وای
زه یی خوشی کړم
کور ته لاړم حالات می خراب وو سنبل هم خفه وه
ویل یی ته خوبه ځان نه وژنی کنه
ما ورته وویل: زه خه دوست نه یم ملگری می ځان له غمه
ووژلو ما هم باید دهغی پسی ځان وژلی وای سنبل وویل: نه
. ملگری دی کمزوری وو
چی غم ته یی ځان تسلیم کړ
اوبل شاهد که ستا مرگ غوښتلای نو ستا واده یی ولی
. ماسره راکوی
زه پوه شوم چی شاهد غوښتل زه ژوند وکړم
ځکه یی لومړی زما واده دسنبل سره وکړ
او وروسته هغه ولاړ خو دژوند ټول خوندونه یی له ځان

سرہ یورل
پای

راتلونکی برخہ ڊیرژر

سیدادریس سادات 🇮🇶 🇮🇶 🇮🇶 🇮🇶

وڪر چي اوبه راوري
اوبه چي مي ورته په مخ وپاشلي شاهد راپاسيد سر يي زما
ٽٽر پوري ڪلڪ وموڻلولو دبي وسي داخيري حد ٿرايي
وڪره
درد ٿرا په هر انسان تاثير لري
زما هم دسترگو نه بي دريغه اوبنڪي تويي شولي
ما دا حالت ليدلي وو
حڪه دشاهد په حالت زما نه هيڻوڪ هم ڏير خه نه پوهيده
نرسانو دغني ڪاڪا جسد دعمليات خوني نه راوباسلو
او مرده خاني ته يي بوتللو
دغني ڪاڪا په جنازه كي زياتو خلڪو گڏون وڪر. زما ماما هم
راغي
هر ڪله چي مو جسد ڪور ته ويورو نو نيا مي ورته سخت
وڙيل
زما نيا او مادشاهد دوي په ڪور كي پوره پنڇه ڪاله تير ڪري
وو
په ڪور كي دنيا سره مي سمبل هم ناسته وه
اوف خدای خبر په داسي وخت كي دي بلا دلته ڇه ڪول
خو دشاهد دوي ڏير زيات خپلوان وو ماما زامن ڪاڪاگان او

. دتره زامن حُکّه خو یی نو کور هم ډک وو
. شاهد دیوی تیزی په سر په زنگنو سر ایخی وو
زه ورسره څنگ کی کیناستم ورته ومی ویل: خلک وایی چی
مړی ننگرهار ته ویوسو اوکه همدلته کابل کی یی خخ کړو
سر یی دزنگنو راوچت کړ سری سترگی یی له اوخکو ډکی
وی.

. دگریوان نه یی و نیولم یو کلکه سپیره یی په دامخ وو هلم
ویل یی وسه پوری دی یی په کور کی ډوډی خوړله ټول عمر
. چی دی دچا نمک خوړلی ته هغی ته وس مړی وایی
ما سر تیت و نیولو دیو څه ځنډ څخه وروسته یی وویل پلار
می وصیت کړی وو ما ننگرهار ته یوسی
او هلته می خاورو ته وسپاری
تر راتلونکی برخی پوری شه وخت

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**